ποφοιτήσας, πόρων δὲ στερούμενος πρὸς εὐρυτέραν παίδευσιν, ἄκων καὶ μετὰ θλίψεως ὑπέκυψεν εἰς τὴν σκληράν, πλὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην, τοῦ ἐγκαταλεῖψαι τὸν μονήρη καὶ προσφιλῆ βίον, ἵνα ταχέως διὰ τοῦ ἰδίου ἱδρῶτος τὰ τροφεῖα μυριοπλάσια τοῖς τοκεῦσιν ἀποδῷ. Ἀλλὰ δὲν ἦν δυνατὸν ἡ τῷ πλησίον ἀφιερωμένη ψυχὴ εἰς βάναυσον, ἰδιοτελὲς παραδιδομένη ἔργον, τοῦ πλησίον νὰ ἐπιλησθῇ. Ἠγάπησε τὸν ἀτάραχον, τὸν ἤρεμον τοῦ διδασκάλου βίον, καθότι ἡ οὕτως ὁσημέραι μετὰ τῶν Πιερ[illegible] αὐξανομένη ἡδεῖα σχέσις ἀείποτε ὑπῆρξεν ἡ ποθεινοτέρα [illegible] αὐτοῦ τέρψις, διότι οὐδέποτε αἱ τῶν νέων συνή[illegible]ν καὶ ἰδικαί του. Οὕτω λοιπὸν τὴν 16 [illegible]ῆμα ἐν τῇ πρεσβυγενεῖ ταύτῃ Σ[illegible]ατος, ὁ φιλοπονώτατος, ὁ χρηστ[illegible]ῶν τοῦ Συνδιδακτικοῦ παίδων ε[illegible]ὶ ἠδύνατο ἕτερον ἱερώτερον τούτο[illegible] ἐκλέξῃ; Ἠδύνατο ἡ διὰ τὸ κ[illegible] πτυξιν τοῦ πλησίον γενομένη καρδ[illegible] δῴου Ἑρμοῦ ἅρμα νὰ ἐπιδοθῇ, τοῦ ὑψηλ[illegible] ἁμαρτῶσα; Τὴν ψυχὴν τοῦ Φρυσβέλλου, τοῦ Πε[illegible] διὸ εἰς τὸ θεῖον αὐτῶν ἐπάγγελμα ἀποκλειστικῶς τὴν [illegible] ἑαυτοῦ παρέδωκε. Θαυμάσιον ὄντως, ἱερὸν, ὅσιον, τὸ τὸν πλησίον διδάσκειν! ἀλλὰ τὸ μὴ φείδεσθαι οὐδεμιᾶς δωρεᾶς, καὶ τῆς ὑστάτης πνοῆς, τὸ μὴ ζῆν ἢ διὰ τὸν πτωχὸν, πάντα μόχθον, πάντα κάματον ἀψηφεῖν, ὅπως τὸν πλησίον σου νοερῶς ἀναπτύσσῃς, ἵν' αὐτὸν καταστήσῃς χρηστὸν τῆς σεπτῆς πατρίδος βλαστὸν, ἰδοὺ τὸ καλὸν, ἰδοὺ τὸ φιλοσοφικῶς ὡραῖον, ἰδοὺ ἡ τελεία παράστασις τοῦ ἀγαθοῦ, τοῦ ὡραίου, τοῦ θείου! Πτωχὸς μετὰ τὴν ἐπιπονωτάτην ἐργασίαν, ἐστερημένος πάσης συνήθους ἡδονῆς, τριβώνιον πενιχρὸν δι' ἁπάσης τῆς ζωῆς του περιβεβλημένος, ἐναγωνίως, νυχθημερὸν, ἀκάματος ὁ γνήσιος καθηγητὴς πρὸς ἀγωγὴν τῆς νεότητος κοπιᾷ, ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος μοχθεῖ, ἵν' ἐπὶ τέλους φεῦ! ἐπὶ ψυχρᾶς ψαμμάθου τὸν βίον κατα-